

El blat i el jull de l'apocalíptic 2012

Dc, 25/01/2012 per Antoni Nello

[Coses que passen](#)

Ja ens hem endinsat en el nou any, l'apocalíptic 2012, que amenaçava amb ser la fi del món i que, tot plegat, possiblement no serà res més que un altre any de crisi. I amb la crisi, amb aquesta crisi que es dilata en el temps i comença a deixar víctimes a la vora del camí, una necessitat urgent: prendre consciència de l'essencial, per prioritzar-ho, i del superflu, per no perdre-hi temps.

La distinció entre l'essencial i el superflu s'ha de fer sempre. Però els humans som força inconscients i ens agrada entretenir-nos amb nicieses quan tot va bé, i banalitzar qüestions que en canvi són substancials. Potser l'escenari de crisi ens ajudarà a recuperar aquest exercici de destriament, i tant de bo l'aprenguem i l'interioritzem per mantenir-ne el caliu quan tornaran les vaques grasses, si és que tornen.

Diu Jesús que el blat i el jull creixen junts, que van agafats de la ma, que hi ha blat i hi ha jull, què hi farem, i que cal tenir-hi paciència. L'evangeli deu voler dir el bé i el mal. Jo prefereixo entendre-hi els aspectes positius i els aspectes negatius de tota realitat existencial. O, més matisat encara, els aspectes veritablement importants de la vida humana i els que són força irrellevants i menystenibles.

Distingir el blat del jull per saber què cal conrear i què cal tolerar, què hem de potenciar i què podem arraconar, és un exercici que s'ha de fer a diversos nivells. A nivell personal, per saber quina és la pròpia opció identitària, aquella que cal promoure i no descuidar passi el que passi, mentre que tantes altres opcions poden ser discutibles i canviabls. Però també en l'àmbit de la nostra vida emocional i familiar, descobrint qui ens estima de debò i a qui volem estimar de debò, per prendre diligentment les mesures per a que així sigui i així segueixi. O a nivell social, per saber en quina convivència creiem i adreçar-nos-hi amb fermesa i convicció, recolzant les iniciatives oportunes i deixant de banda qualsevol altre proposta que ens distregui inútilment. També a nivell polític, desxifrant què és el que ara convé en la gestió de la convivència col·lectiva i què, en canvi, el que ara ens en destorbarà la consecució. I encara a nivell religiós i eclesial, formulant el nucli dur de la nostra creença i els trets veritablement importants de la nostra pertinença a l'església, per tal de no perdre'ns per camins secundaris o en debats potser molt sofisticats però al capdavant estèrils.

I si sabem distingir el blat del jull, potser aleshores la crisi, si tenim la sort de poder-la travessar sense massa ferides, ens serà no només una dificultat, sinó també una oportunitat. Una oportunitat, amarada de neguits i de dolors, com ho són quasi bé totes, però oportunitat i ocasió de madurar com a persones, com a ciutadans, com a creients.